

Gerard Kramer

De collectes

WoordStudie

1 Korintiërs 16:1-2

Over de collectes, of de inzamelingen in de gemeenten, vinden we weinig in het Nieuwe Testament. De enige die erover schrijft, is Paulus in de brieven aan de Korintiërs. In 1 Korintiërs 16:1-2 spreekt hij over de 'inzameling (Gr. *logeia*) voor de heligen', resp. over 'de inzamelingen (Gr. *logeiai*)'. Verder komen we het woord niet tegen. In het Grieks van de papyri komen we het tegen in de betekenis van 'belasting', 'belastinginning', soms voor religieuze doeleinden. Bij Paulus gaat het duidelijk niet om een van hogerhand opgelegde financiële verplichting, inclusief bedrag of percentage, maar om een door de apostel verordend 'ordelijk gebeuren'. Wat men geeft voor de inzameling is persoonlijk ('bij zichzelf iets terzijde leggen', en naar vermogen ('naardat hij welvaart heeft').

Verdere Bijbelse richtlijnen?

Uit andere Bijbelse gegevens kunnen we enkele beginselen afleiden die binnen de kaders van de Schrift vallen:

- Geroepen werkers mogen rekenen op een God die hen niet alleen roept, maar hun ook geeft wat zij nodig hebben;
- Werkers hebben recht op materiële ondersteuning door gemeenten (1 Kor. 9);
- Gemeenten hebben een verantwoordelijkheid voor aan hen bekende of vanuit hun midden vertrokken werkers;

- Werkers vragen niet om geld voor zichzelf, maar danken voor ontvangen giften (Fil. 4:10-14), en geven informatie over hun werk (zie voor dit laatste Hand. 13:1-4; 14:26-28).

De rol van de gemeente

De vraag blijft natuurlijk hoe wij als gemeente vorm (mogen) geven aan onze verantwoordelijkheid om de werkers te ondersteunen. In bovenstaande regels heb ik Gods kant benadrukt, omdat, als ik het goed zie, de Schrift dat ook doet. Maar hoe vullen wij onze kant in? Mogen we bijvoorbeeld een organisatie oprichten om zo zendelingen de mogelijkheid te bieden een land binnen te komen? Sommige landen vragen om een minimaal inkomen voor een arbeider; moeten we er dan niet voor zorgen dat dit er komt? Mogen we een sponsoractie houden voor een zending? Mogen we voor de zending een thuisfront in het leven roepen?

Op deze vragen zal niet iedereen hetzelfde antwoord geven, om de eenvoudige reden dat de Schrift de hier beschreven begrippen niet kent en deze vragen dus niet letterlijk stelt. Toch is het bij elke vraag die we hebben, belangrijk te kijken of de Schrift een bepaalde richting wijst. Als ik dat doe, concludeer ik het volgende. Met creatieve ideeën om geld voor zendingswerk en werkers te genereren, is weinig mis. Als er maar blijmoedig en vrijwillig gegeven wordt, en er niets 'moet' (zie 1 Kor. 9:7). En een goede thuisfrontcommissie kan zeker veel goeds doen, alleen al op het terrein van informatievoorziening naar de gemeente toe (gebedsonderwerpen), en het regelen van praktische zaken zoals huisvesting bij tijdelijk verlof of definitieve terugkeer van de zending (vgl. Fmon:22). Met regelmatig geven is ook niets mis. Zie 1 Korintiërs 16, al gaat het daar niet over de ondersteuning van zendingswerkers, maar van arme gelovigen.

Een garantie van een minimuminkomen kan een gemeente m.i. niet geven, en ik vraag me ook af of zo'n situatie voor een werker een gezonde zaak is. Want niet de gemeente, maar de Heer is zijn werkgever! De Heer alleen kan Zijn zorg zowel vooraf garanderen alsook daadwerkelijk waarmaken. Maar dat is geen standpunt waarvoor een seculiere overheid door de knieën gaat. Als een overheid inkomenseisen stelt, is het een optie te overwegen of men als tentenmaker het desbetreffende land kan binnenkomen, en de 'geestelijke' arbeid naast betaalde beroepsarbeid verricht – en zo ook daarin Paulus' voorbeeld volgt.

Ten slotte: over deze praktische punten is verschil van inzicht mogelijk. Het is echter jammer als er helemaal geen gedachteswisseling over plaatsvindt en de Bijbel dicht blijft, onder het mom van 'we leven nu eenmaal in een andere tijd'. Gods Woord is nog altijd te raadplegen, en de eeuwige Geest wil ons ook nu nog helpen bij het zoeken in dat Woord naar de antwoorden op onze vragen.

Oude Sporen 2018

